

„Gundantys, bet smagūs skaitiniai,
vieną akimirką priversiantys jus aikčioti,
kitą – kvatotis visa gerkle.”

Abby Clements

J O A N N A
B O L O U R I

mano
fantazijų
sarašas

ROMANAS

Vieni metai. Vieniša moteris.
Dešimt išlaisvinančių sumanymų

Alma littera

SAUSIS

Sausio 1 d., šeštadienis

Maždaug prieš valandą perdžiūvusia burna išsiropščiau iš lovos kaip Nosferatu vampyras. Mini baras jau buvo ištuštintas, visame viešbučio kambaryje neradau nė vieno puoduko, tad buvau priversta gerti vandenį tiesiai iš vonios čiaupo. Velnias, kamuoja pagirios, veidas atrodo lyg ne mano. Liusė kitoje lovoje tebedrūnija, nenoriu rengtis ir keliauti ten, kur žmonės į mane žiūrės smerkiamais žvilgsniais.

Vis dėlto vertėjo pasigerti, vakarėlis buvo nuostabus! Kasmet Naujųjų sutikimui apsistojame viešbutyje „Sapphire“ (beprotiškai brangiame, madingame, pačiame miesto centre) ir kasmet stebiuosi, kad mus vis dar įsileidžia. Pusę keturių, kai mudvi su Liuse atvykome, kiti jau buvo įsiregistravę. Tempdamos bereikalingai didžiulius lagaminus liftu pakilome į savo aukštą ir leidomės ieškoti 413-ojo kambario. Su Liuse dirbu dvejus metus, ji niekada nieko nespėja.

– Neabejoju, kiti jau siunta, – tarė Liusė, – ir dulkinasi. Maudosi „Moët“ ir vilki svetimus apatinius.

Galop radome savo kambarį, ėmiau knebinėtis su durų kortele.

– Jergutėliau, tu apie nieką daugiau ir negalvoji. Beje, vėluojame tik pusvalandį. Heizelė veikiausiai nagrinėja mini baro kainas, Kevinas ruošiasi išmaukti bokalą, o Oliveris...

– Užsiima oraliniu seksu su ta ispane, – užbaigė Liusė. – Kuo gi ji vardu?

– Pedra. Mačiau ją tik sykį ir netyčia pavadinau Pedru.

Liusė nusviedė paltą ant lovos prie lango ir įjungė televizorių, o aš ėmiau krauti daiktus, svarstydamą, kokio velnio atsi-tempiau keturias batų poras.

– Vilksiesi žalią suknelę? – paklausiau spoksodama į savo pačios paprastą juodą.

– Aha. Nors su savo raudonais plaukais atrodysiu kaip iš-mesta iš airiškų šokių trupės.

Palikusi ją trypti liaudies šokių nuėjau į dušą. Nekantriai laukdama vakaro prisiminiau pernykštę šventę: Liusė taip nusilakė, kad užmigo lifte, Oliveris pasislėpė už mano kambario durų ir siaubingai išgąsdino, net apsisisiojau.

Minčių srautą nutraukė beldimas į duris ir pažįstama Du-blino tarmė:

– Febe, ateinu. Slėpk savo grožybes.

Pasičiuopau rankšluostį ir vos spėjau apsvynioti – pro duris šmurkštelėjo Oliveris.

– Ei, po galais! – suspigau ir nusigrėžiau. – Gerbk mergaitės orumą! Eik sau ir žiopsok į Pedro papus.

– Jos vardas Pedra, o aš čia atėjau ne į tavo papus pažiopsoti, nors ir kokie jie įspūdingi. Norėjau pranešti, kad vakarienė septintą. Dar kažką ketinau pasakyti, bet užmiršau, išblaškė Liusės airiški šokiai ir raudoni plaukai. Net ėmiau ilgėtis tėvynės.

– Gerai, apsirengsiu ir ateisiu. Čiuožk nervinti ko nors kito.

Po valandos mudvi su Liuse jau buvome išgėrusios po taurę vyno, bet dar nesusiruošusios. Kasmet pasiryždavome Naujuosius sutikti gana blaivūs, bet kai varpai imdavo skambinti vidurnaktį, visi jau būdavome nusilakę; maukdavome, kol išgriūdavome. Žinojau, kad ir šiemet bus ne kitaip.

– Bent jau Alekso nėra su tavimi, – tempdamasi pėdkelnes pasidžiaugė Liusė. – Tas vyriokas pernai su savo šnekomis apie sušiktą darbą visiems per pakaušį išlindo. Jis tik fizioterapeutas, o ne burtininkas.

– Žinau.

– Visą laiką voliojosi su viršininke ir dar drįso apie ją pasakoti...

– Gana! – užrikau. – Nebekalbėk apie tą mulkį ir negadink man nuotaikos. Viskas baigta. Man reikia susikaupti ir susirasti normalų vaikina, ne niekšą paskutinį.

– Nekelk per aukštai kartelės, – nusijuokė Liusė. – Beje, Febe, tau reikia ne naujo vaikinio, o pasidulkinti! Seksas viską pataiso.

– Labai ačiū, mano lytinis gyvenimas puikus. Noriu tik dar išgerti.

Prieš vakarienę bare sutikome Heizelę su Kevinu. Jie jau buvo praskalavę gerkles puslitriu šampano. Heizelė pastebėjo, kaip dėbsau į butelį.

– Šiąnakt nereikės prižiūrėti vaiko. Pasigersim iki žemės graibymo.

– Aš juk nesmerkiu. Kasnakt švenčiu, kad nereikia prižiūrėti vaiko, – atkirtau.

Heizelė su švelniai rausva vakarine suknele atrodė pasakiškai. Šviesius plaukus buvo surišusi aukštai į uodegą ir papuošusi dirbtiniais deimantėliais. Jos vyras Kevinas segėjo kiltą ir atrodė labai gražiai. Jie visada atrodydavo tokie nerūpestingai žavūs, kad aš su juoda susiaučيامa suknele, raudonais aukštakulniais ir nuo 1995 metų ta pačia šukuosena pasijutau nuobodoka.

– Oliveris su Pedra dar nepasirodė?

– Jie taip laižėsi fojė... nustebčiau, jei apskritai išlištų iš savo kambario, – sukikeno Kevinas ir nutilo, tikriausiai mėgino juos įsivaizduoti.

Įsitempęs padavėjas mus nuvedė į pagrindinę salę, kur stovėjo gražiai dekoruoti staliukai, užtiesti baltomis staltiesėmis su žaliomis ir raudonomis puošmenomis viduryje. Čia buvo gal šimtas languotais škotiškais drabužiais pasipuošusių svečių, oras atrodė lyg įelektrintas. Prie kitų staliukų sėdėjo aptemptomis kelnėmis ir stilingomis skrybėlėmis pasidabinę svečiai, pasiruošę nufotografuoti ir įkelti į internetą patiekalus, kai tik jie bus atnešti. Neapsieita ir be jaunuolių, užsinuobodžiavusių dar prieš atnešant valgį, ir vidutinio amžiaus mažumėle sutrikusių porų. Maistas buvo tradicinis škotiškas: mėsos pyragas, hakis ir kažkoks vegetariškas sojų varškės šedevras.

– Įrankiai fantastiški, – kilstelėjusi prie akių sidabrinį šaukštą tarė Liusė. – Norėčiau tokių.

– Tai nušvilpk, – pajuokavau; tada išvydau jos veido išraišką.

– Ei, kleptomane! Nebandyk nieko vogti. Prisimeni, pernai turėjai sumokėti už tą chalata?

– Taip, bet stalo įrankiai nesužymėti. Susimoviau kaip mokinukė.

Po dešimties minučių atšvytavo iki ausų išsišiepęs Oliveris, o jam įkandin – Pedra, tokia gražuolė, kad man išsyk kilo noras vožtelėti į nosį jai, o paskui sau.

– Pagaliau! Gal buvot pasiklydę? – paklausiau puikiai žinodama, kad taip nenutiko.

– Ne, – kuo rimčiausiai atsakė Pedra.

– Aš išbadėjęs, – paskelbė Oliveris ir nugvelbė Liusės sviesu tepamą duonele. – Kada duos valgyti?

– Vebai, pasistenk per penkias sekundes man gauti angliavandenių, antraip už savo veiksmus neatsakau, – suniurnėjo ji.

– Kada gi tu atsakei? – vyptelėjo Oliveris ir įmetė jai į lėkštę kitą duonele. – Tostas! – Jis pakėlė taurę, mes pasekėme jo pavyzdžiu. – Už puikius draugus: Heizelę ir Keviną, visiškai sugriovusius mano teoriją, kad santuoka yra šūdas; už Liusę, moterį, su kokiomis mama man draudžia susitikinėti; už Febę, seniausią ir linksmiausią mano bičiulę; ir galiausiai – už mieląją draugę Pedrą; iš anksto atsiprašau – vakarėlis bus audringas... Ak, nevalia užmiršti ir naujų draugų, kuriuos šįvakar susirasime ir greitai prarasime, nes esame klaikūs padarai. Na, tai pirmyn.

Mes šlamštėme, kvatojomės, šokome. Vidurnaktį mano bateliai atsidūrė po stalu, surūčiau septyniolika tūkstančių cigarečių, o kai ėmė leisti romantiškas dainas, pradėjau traukti savo naujametinį bliuzą „Amžinai būsiu viena“. Laimė, Heizelė tai pastebėjo ir atitraukė mane nuo bedugnės krašto.

– Galvoji apie Aleksą?

– Taip, manau, vis dar ilgiuosi jo.

– Ne, tu ilgiesi minties apie jį. Apie vyrą, kurį laikei Aleksu.

– Apie vyrą, kuriuo, tikėjausi, jis taps.

- Tikrai taip!
- Iš pradžių jis buvo žavuolis.
- Kaip ir Tedas Bandis, – sukrizeno ji.
- Visad maniau, kad Bandis – puikus vardas šuniui.
- Febe, susikaupk.
- Hm, klausyk, gal ir aš ne viską padariau. Kartais jis būdavo meilus ir švelnus. Gal aš...
- Gal ne. Febe, kaltas jis, ne tu! Keturis mėnesius apgaudinėjo tave. Keturis mėnesius melavo ir tau, ir meilužei! Toks elgesys tikrai nedovanotinas.
- Užsiverčiau tekilą.
- Ir kodėl gi mane visą laiką traukia šikniai? Niekada nesusirasiu gero vyro.
- Susirasi naują. Galbūt tau reikėtų pasiieškoti ko nors neįprasto?
- Pavyzdžiui, moters?
- Ne. Turiu galvoje, vyro, į kurį iki šiol neatkreipdavai dėmesio. Svarbiausia, kad jis būtų vertas tavęs.
- TAIP! – sušukau. Netoliese sėdintis vyrukas su klaikiu kiltu krūptelėjo. – Šiomet ką nors susirasiu. Kitokį vyrą. Nuostabų vyrą!
- Daryk, ką nori. Mergaitė, šie metai – tavo. Pradėk gyventi. O dabar eime pašokti, kol nevirtome moliūgais.
- Štai ir prasideda pirma mano naujutėlaičių metų diena. Naujuosius sutinku pagiringa, su naujai išdygusiu spuogu ant smakro ir rankine, prigrūsta Liusės nukniauktų stalo įrankių. Grijtu į lovą.

Sausio 2 d., sekmadienis

Šiomet pasiryžau tapti geresniu, naudingesniu žmogumi. Nenorėjau kurti įprasto gerų ketinimų sąrašo: numesti svorio, susitaupyti pinigų, nebendrauti *tviteryje* su kvailų akronimų savininkais. Nusprendžiau užduoti sau vienintelį klausimą: jei pernykščius metus galėčiau nugyventi iš naujo, ką daryčiau

kitaip? Kasmet duodu sau tuos pačius beverčius pažadus, bet niekas taip ir nepasikeičia, galiausiai pati imu stebėtis, kam tie užmojai. Taigi šiomet išsirinksiu vieną tikslą, o tada kaip reikiant pakrutinsiu užpakalį ir ką nors nuveiksiu. Tik klausimas ką. Ilgai mąščiau, kodėl nepasisekė su Aleksu, bet kuo daugiau svarsčiau, tuo aiškiau supratau, kad mūsų santykiai niekada nebuvo geri, jie pašlijo dar prieš jam prasidedant su Papingaja. (Išties turėčiau suaugti ir vadinti ją Suzana, bet taip neperteičiau savo paniekos.) Kai susipažinome, jaučiausi be galo laiminga, kad šis aukštas, gražus vyras parodė man dėmesį. Baigiantis vakarui sumokėjau už visus gėrimus ir įbrukau jam į ranką savo telefono numerį. Dvi kankinamai ilgas savaites nesulaukiau iš jo jokios žinios. Dabar suprantu, kad tai šį tą reišė. Nors buvome pora, jis manęs niekada arti neprisileido. Retsykiais atsiverdavo, pasirodydavo, koks linksmas, jautrus gali būti, bet tik tada, kai pats to panorėdavo. Troškau būti nešiojama ant rankų, o jis man tik kaišiojo koją. Tam šunsnukiui už apgaules būtų galima suteikti filosofijos mokslų daktaro laipsnį. Neabejoju, jei žodyne atsiverstum žodį „subingalvis“, išvystum nuotrauką, kur jis laiko mano širdį ir gal net nukirstą galvą, jo veidas pergalingai švyti, kojos pačios šoka. Niekada nepateisinu jo lūkesčių... Nebuvau pakankamai išsilavinusi, pakankamai išsipuoselėjusi, pakankamai įspūdinga. Buvau tiesiog nepakankama. Ketverius metus paaukojau žmogui, kuris visai nesidžiaugė būdamas šalia. Tai smūgis žemiau juostos. Kiek laiko iššvaisčiau!

Pernai per penkis šimtus svarų išleidau psichoterapijai pas keturiasdešimties su trupučiu amerikietę psichoterapeutę Pem Poter. Jos vardas man primena sodo nykštuką, bet už penkiasdešimt svarų ji patenkinta klausėsi mano skundų ir aimanų (ji buvo šiek tiek pigesnė už psychologus garsiais vardais) ir kartais įterpdavo: „Febe, girdžiu, ką sakote.“ Na, žinoma, juk ji turi dvi ausis, bet man iš to maža naudos. Vis dėlto ji man padėjo padaryti dvi išvadas: a) aš vis dar nirštu dėl viso to reikalo su Aleksu; b) nors nesu visai nekalta dėl mūsų santykių, nusipelniau šio to geresnio. Išties nusipelniau. Šiomet kartą ir visiems laikams ištrinsiu Aleksą iš atminties.

Sausio 3 d., pirmadienis

Pem Poter sumanė, kad turiu rašyti dienoraštį. Galbūt ta kvailystė „išlieti ant popieriaus savo jausmus“ padeda sveikti, bet vis vien atrodo keistai.

Dienoraščio nerašiau nuo penkiolikos, kai buvau vieniša penkiolikametė su ilgu auskaru ir suaugusiais antakiais. Po čiuziniu slepiamame dienoraštyje buvo trylika tūkstančių skirtingų tėvus apibūdinančių keiksmazodžių ir keli nerimo kupini eilėraščiai apie niekada nekalbantį klasės vaikiną, kuris ryškindavo akis juodu pieštuku. Ir dabar man patinka juodai akis pasidažantys vaikinai, tik esu mažiau linkusi keiksnoti tėvus, nebent tada, kai per Kalėdas jie man atsiunčia nekenčiamo ekologiško šokolado.

Nors šventės dar nesibaigė, šįvakar nuėjau į pirmą kasmėnesinę konsultaciją su Pem. Ji Kalėdoms nusidažė plaukus kaštonine spalva ir tapo stulbinamai panaši į Tiną Fei.

– Kaip praėjo Naujieji? Per praėjusią konsultaciją minėjote, kad vis dar kremtatės dėl išsiskyrimo. Ar kas nors pasikeitė?

– Dievulėliau, ne. Be paliovos galvoju apie jį... tiksliau, aimanuoju dėl jo... arba tiesiog jo ilgiuosi. Tačiau pastaruoju metu į viską žiūriu blaiviau.

– Kuria prasme?

– Į tuos santykius puoliau stačia galva. Pirmoji prisipažinau, kad esu vieniša, ir kai jis susidomėjo manimi, priskretau prie jo. Gal buvau apgailėtina, bet jis dar blogesnis – tinginys. Jis tingėjo išsiskirti, todėl bendravo su manimi laukdamas, kol atsiras geresnė. Jis net nesivargino susirasti slaptos vietelės savo romanui. Prisimenu, kaip užtikau juos savo lovoje. **SUKNISTOJE MŪSŲ LOVOJE!**

Pem tik linktelėjo, bet esu tikra: jei nemokėčiau už tai, kad milijoną kartą klausosi mano istorijos, ji mielai išspirtų mane pro kabineto langą.

Prisiminus tą akimirką, kai užklupau Aleksą, mane nukrėtė šiurpas. Grįžau namo anksti, nes koncertą, į kurį ketinau eiti, paskutinę minutę atšaukė. Įžengusi į namus sviedžiau

striukę ant sofos ir pamačiau, kaip ji nusileido ant liemenės, – aš tokios neturėjau. Ji buvo ryškiai rožinė ir gal tris kartus didesniais kaušeliais nei manosios. Iš miegamojo sklindančios aimanos buvo atsakas į klausimą, kurio nė nespėjau sau užduoti.

– Įėjau į kambarį ir sustojau kaip įbesta. Praradau žadą. Jis tik gūžtelėjo ir tarė: „Taip turėjo nutikti. Juk supranti, mūsų santykiai ne per geriausi.“ Apsigyvenau pas Heizele, kol susiradau būstą. Ji man labai padėjo. Visos draugės padėjo.

– Gerai. Tai svarbu. Tačiau praėjo jau beveik metai. Febe, kaip ketinate toliau gyventi? Kelis kartus minėjote norinti pasikeisti.

– Maščiau apie naujametinius įžadus. Turiu pasikeisti, antraip niekada neištrūksiu iš šito užburto rato. Ir *pasikeisiu*. Tik dar nežinau kaip.

Po konsultacijos su Pem paskambinau Oliveriui ir papasakojau apie savo planus. Bemaž regėjau, kaip klausydamasis manęs jis varto akis.

– Febe, kam tau rašytis kvailus pažadus, kurių niekada nesiškai? Prisimeni, kaip pernai svajojai pradėti bėgioti?

– Aš ir bėgiojau. Dar ir kaip bėgiojau. Bet šiemet padarysiu tik vieną svarbų įžadą.

– Febe, tu vieną kartą palakstei po parką, o paskui apvėmei gyvatvorę. Tai nesiskaito. Atsivalaiduok ir liaukis kūrusi planus. Tu niekada tokia nebuvai. Buvai linksma ir nerūpestinga! Mes išgerdavome, tu man išpliurpdavai visas savo paslaptis, o paskui iki penktos ryto šokdavome pagal šūdiną popmuziką. Dabar tu tapai tikra savo priešybe.

Štai kaip mane palaiko draugai.

– Aš mažumėlę susipainiojusi, – tyliai tariau. – Po išsiskyrimo su Aleksu dar neatsigaunu.

– Suprantu, tik manau, kad tau jau laikas atsipeikėti. Ir pasidulkinti. Vėl gyventi smagų gyvenimėlį.

– Jergutėliau, kalbi kaip Liusė. Judu apsėsti.

– O tu atrodai pavėpusi.

– Man jau gana. Sekso patarimus dalyk Pedrui. Aš turiu savų planų. Pasišnekėsime vėliau.

Tik be reikalo aušinau burną. Oliveris ničnieko neišmano.

Sausio 4 d., antradienis

Šiandien po švenčių grįžau į darbą ir išsyk panorau prasmegti skradžiai žemę. Šiame laikraštyje dirbu trejus metus, ir maždaug trys savaitės buvo malonios. Septyniolikos išlėkusi iš vidurinės maniau, kad skelbimų pardavimas, ko gero, yra bene vienintelis mano kvalifikaciją pranokstantis ir žaviai mano asmenybei tinkamas darbas. Džiaugiausi jį gavusi, nes anglų kalbos egzaminą išlaikiau vos šešetui; tačiau už paskutiniuosius metus suklastotus neva mamos rašytus ligos raštelius pelniau falsifikatorės magistro laipsnį. Stebiuosi, kad niekas nesurengė labdaros vakarėlio mano gydymui paremti. Bėda ta, kad darbe turiu gražiai elgtis su žmonėmis. Netgi būti žavi. Turiu domėtis tuo, ką jie sako, priversti juos pasitikėti manimi, ne, MYLĖTI MANE, pirmam savo vaikui netgi duoti mano vardą, o paskui tą vaiką palikti, nes mane myli labiau. O iš tikrųjų plepėti nesugebu ir negaliu pakęsti; jei žmogus nenori dėti reklaminio skelbimo, neįkalbinėju jo; atvirai tariant, man nusišvilpt. Pastarasis teiginys puikiai apibendrina ir mano požiūrį į darbą: *man nusišvilpt*. Vis dėlto kasdien uoliai taršku, pardavinėju sielą, nes turiu susimokėti už būsto nuomą. Tame pačiame pastate įsikūrusios dar dešimt bendrovių, dauguma jų – finansinės, taigi dažnai tenka važiuoti liftu su nuobodomis, ryšingais juokingus kaklaraiščius, pliurpiančiais apie skaičius ir golfą. Kita vertus, vieta nuostabi: dvi minutės pėsčiomis iki geležinkelio stoties, pirmame aukšte yra baras ir sumuštinių krautuvėlė, kur rytais dažniausiai perkuosi kavą ir skrebutį. Pardavimų skyrius išsidėstęs gana atviroje erdvėje, o mano stalas, deja, stovi tiesiai priešais viršininko Frenko kabinetą, taigi jis aiškiai mato, ką aš visą dieną veikiu (dažniausiai nieko). Dauguma kitų darbuotojų ant stalų prisistatę šeimos nuotraukų, o mano „jovalynė, kuri

vadinasi darbo vieta“ (Frenko žodžiai), papuošta katinėlio su moliūgu ant galvos nuotrauka, bet dažniausiai ją užstoja tušti kavos puodukai ir aspirino pakeliai. Šiandienos planinis susirinkimas praėjo gana neskausmingai – minėtasis viršininkas, klaikiausias iš kada nors žeme vaikščiojusių pagyrūnų, išrėžė drąsinamąją kalbą, kurios niekas nesiklausė. Paskui perskaičiau keturis šimtus per Kalėdas gautų elektroninių laiškų ir apmečiau būsimus darbus. Liusė, kaip visada, įvirtu vėluodama, kimšdama pusryčių bandelę ir iš blizgančio termosio siurbčiodama kavą.

– Viskas gerai, mieloji? – šūktelėjo ji. – Spėjai atsigauti?

– Taip, viskas gerai; gal nori kartu pavakarieniauti? Sukirsti sušiu?

– Negaliu. Turiu kitų planų.

– Naujas bičas?

– Senas bičas. Tas pats, su kuriuo susitikinėjau pernai, jis turėjo tą skalijantį šunėką.

– Sakei, niekada nebesusitikinėsi su turinčiais šunį. Kas pasikeitė?

– Jo ciucis nugaišo.

Keturiasdešimt trimis, ne, devyniasdešimt septyniais procentais esu tikra, kad Liusė nesusijusi su šuns žūtimi. Ji, kaip ir Oliveris, yra pasimatymų maniakė. Kai tik pradėjau dirbti „The Post“, ji susitikinėjo su dviem vyrais, ir jai tai buvo visiškai priimtina. Liusė kaip fleitininkas iš Hamelno – vyrai sekioja jai įkandin, bet susisaistytį ji kol kas neketina.

– Pasimatymai yra smagiausia dalis. Kai prasideda visi tie „gyvenkime kartu“ reikalai, tampa nebeįdomu. Aš nemėgstu, kai viskas paprasta ir aišku. Man patinka pats pažinimo procesas.

Į pasimatymus vaikščiojau retai, o pažinimo proceso bijau kaip velnio. Per visą gyvenimą pasimatyme buvau penkis kartus – tiek pat kartų užsimezgė šiokie tokie santykiai. Pirmasis mano vaikinys buvo Krisas iš mūsų mokyklos, draugavome lygiai pusę metų, paskui jis išvyko studijuoti į Mančesterį. Adamas turėjo nepaprastai didelę varpą; su juo susitikinėjau penkis mėnesius, paskui jis nusprendė verčiau sprukti ir stoti į oro

pajėgas, nei likti su manimi Glazge. Draugystė su Džozefu truko vos tris mėnesius, nes intymumas jį baugino, – lovoje jis buvo visiškai nulis. Su Džeimsu bendravau ketverius metus, bet jis buvo baisus *užknisinėtojas* ir turėjo konservuotų pupelių fobiją. Paskiausias vaikinasis ir, kaip paaiškėjo, didžiausia gyvenimo klaida buvo Aleksas. Nors išsiskyrėme jau beveik prieš metus, mane gąsdina mintis, kad teks ieškotis kito. Neįsivaizduoju savęs, drožiančios į pasimatymą.

Sausio 6 d., ketvirtadienis

Šiandien daug galvojau apie Aleksą, bet ne mažiau ir apie tą mergą: jos šokinėjančias garbanas ir švytuojančius papus, prilaikomus milžiniškos rožinės liemenėlės. Turbūt niekam nemalonu sužinoti, kad esi apgaudinėjamas, bet kai užtinki porulę tiesiog besidulkinančią tavo lovoje, to vaizdo nebeįmanoma atsikratyti. Taip ir nesupratau, ką Aleksas joje įžvelgė, bet Liūsė, kaip visada, išdėstė savo požiūrį:

– Pasakysiu tau, ką jis joje įžiūrėjo! – užriaumėjo ji telefonu. – Ogi savo motinėle. Jam Edipo kompleksas. Jo tėvas miręs, tiesa? Tai viską pasako.

– Jo tėvas gyvų gyviausias, bet teorija neprasta. Beje, kaip tavo bešunis pasimatymas?

– Siaubingai. Jis pasakojo apie tą šunpalaikį, rodė jo nuotraukas, guodėsi, kad gyvenimas dabar tuščias, ir svarstė, ar neįsigijus žiurkėnų. Gal jis aštuonmetė mergaitė? Tenujoja mane velniai, jei susitikinėsiu su suaugusiu vyru, laikančiu graužikus. O dabar turiu lėkti, bet būk gera, per daug negalvok apie Aleksą. Išsikraustysi iš proto.

Po trijų valandų aš vis dar galvoju. Turiu daugybę klausimų, į kuriuos žinau negausianti atsakymų. Net jei pareikalaučiau Alekso pasiaiškinti, vargu ar apsidžiaugčiau ar bent patikėčiau žodžiais iš jo lūpų. Aš jam vis dar ši tą jaučiu – aišku kaip dieną. Tik nežinau, ar tai meilė, ar artumo troškimas. Manau,

Oliveris klysta; neverta ieškoti ankstesnės Febės. Net ir aš jos nebepažinčiau. Galbūt Oliveris mane vis dar mato kaip tą septyniolikmetę, jo kambaryje rūkančią žolę ir savaitgaliais kartu su juo mėginančią patekti į klubus. Bet aš jau seniai nebesu ta mergina. Manau, verčiau reikėtų laukti naujosios Febės. Naujoji Febė turėtų būti veikli, laisva ir drąsi, nekalbanti apie save trečiuoju asmeniu. Važiuodamas namo iš darbo Oliveris man parašė žinutę.

Rytoj vakare: aš, tu, „Jack Daniel’s“ ir „Human League“.

Arba bando mane pralinksminti, arba metė savo merginą.

Sausio 7 d., penktadienis

Kelė, dirbanti sveikatos ir grožio skyriuje, yra tikra keistuolė. Niekas (spėju, išskyrus Frenką) nenučiuokia, kiek jai metų. Ji rengiasi kaip dvidešimtmetė, bet veidas atrodo kaip dvigubai vyresnės moters, pastaruosius dvidešimt metų miegojusios soliariume. Su ja dirbti nelengva, nes ji neslepia paniekos visiems mums ir ją išreiškia piktais žvilgsniais, susierzinimo priepuoliais ir pasyviai agresyviomis kiaulystėmis. Šįryt buvo ne kitaip.

– Brajanai, jei skoliniesi mano tušinuką, prašyčiau jį padėti ten, kur radai. Kaip man užsirašyti informaciją, jei nuknisisai mano rašomąją priemonę?

Kelė nekenčia Brajano, Brajanas jai jaučia tą patį. Jis dirba naujų klientų paieškos skyriuje ir, nors jam puikiai sekasi, yra pasipūtęs, plepus šiknius, visame biure pagarsėjęs seksistiniu požiūriu ir meile didžiakrūtėms moterims. Mes neblogai sutariame, bet, spėju, iš dalies dėl to, kad mano papai dideli. Brajanas dirstelėjo į niekuo neišsiskiriantį tušinuką rankoje.

– Nusipirk kitą, tada turėsi atsarginį. Manau, juos pardavinėja supakuotus po dešimt.

– Ne tai esmė. Nekišk nagų prie mano daiktų ir įsigyk sau sumautą tušinuką. O dabar atiduok manąjį.

– Tu kalbi rimtai? – prunkštelėjo jis.

– Žinoma, rimtai. Gražink.

Brajanas kraipydamas galvą atsistojo. Paskui įsikišo tušinuką į kairę šnervę ir priėjo prie Kelės stalo.

– Kele, dovanok, kad paėmiau tavo svarbujį tušinuką. Štai. Pasiimk.

– Tu šlykštyne! – sušuko ji, nudaužė tušinuką Brajanui iš nosies, ir tas nukrito ant grindų.

Kol kvatojau, Kelė pro mano stalą movė tiesiai į Frenko kabinetą. Brajanas gūžtelėjo pečiais, pakėlė tušinuką ir padėjo jai ant stalo. Tie žmonės nesveiki.

Oliveris tą vakarą atėjo po septynių, nešinas didžiuliu kelioniniu krepšiu ir buteliu burbono.

– Atsikraustai? – pasiteiravau uždarydama duris.

– Ne, rytoj po pietų išvykstu į Edinburgą darbo reikalais, nenorėjau daiktų palikti automobilyje. O šiąnakt pasnausiu ant tavo sofos. Ketinu pasigerti.

Jis man padavė butelį ir iš krepšio išsitraukė „Geriausius devintojo dešimtmečio hitus“.

– Įpilk, aš paleisiu muziką. Jei per šeštą dainą dar nešoksi, mes nebe draugai.

Grojant penktai dainai pyliausi antrą taurelę ir lingavau ant virtuvės grindų su rausvomis naktinėmis kojinėmis. Baidantis kompaktinei plokštelei, abu buvome įkaušę ir pasinėrę į pokalbį.

– Tu man kaip brolis.

– Kas per velnias? Ką čia paistai? Nesąmonė.

– Norėjau pasakyti, tu man kaip šeimos narys. Ne šiaip bičiulis.

– Taip, bet brolis? Tu nemėgsti savo brolio.

– Aš ir tavęs nemėgstu! Manai, visiems patinki?

– Taip, aš visiems patinku. Esu nuostabus.

– Ne, tai aš nuostabi. Tu tik gražuoliukas.

– Panele Henderson, tu ir nuostabi, ir graži.

– Rimtai? Aš tau patinku?

– Ne.

– Cha cha, eik velniop.

Penktą ryto atsiguliau į lovą, palikusi ant sofos parpiančią Oliverį. Galbūt jis man išties mažumėlę patinka, bet aš jam neprisipažinsiu.

Sausio 8 d., šeštadienis

Iš kambario išlindau tik ketvirtą popiet, Oliveris jau buvo išvykęs į Edinburgą. Ketinau nuveikti ką nors naudingo, bet paskui nusprendžiau, kad žiūrėti „Deksterį“ ir kramsnoti sausainius – kur kas geresnis būdas vėjais paleisti dieną. Dabar vienuolikta nakties, aš kaip niekad žvali ir apimta geismo. Kokia kvailystė. Pagirių geismas žiaurus. Be to, vis dar galvoju apie tą nelemtą šiknių Aleksą ir kaip išmesti jį iš galvos. Galbūt Oliveris ir Liusė teisūs. Nuo tada, kai išsiskyrėme, su niekuo nesimylėjau, tad pavirtau tikra hormonų audra, neturinčia ant ko išsilieti, ir tik visiems aimanuojančia. Gerai pagalvojus, lytinis mano gyvenimas visą laiką buvo mažumėlę padrikas. Visi tik ir pliuropia, koks fantastiškas dalykas yra seksas, o aš, nors mėgaujuosi juo, jaučiuosi taip, lyg žiūrėčiau antrą „Matricos“ dalį: vietomis nebloga, bet tikrai neverčia iš kojų. Kita vertus, niekada nesimylėjau vien dėl savęs; man visą laiką svarbesnis buvo kitas. Galbūt laikas pradėti rūpintis savimi. Jei sutelksiu dėmesį į save, nebeliks laiko galvoti apie tą storžievį, tiesa? Gal geriausias būdas jį užmiršti – atrasti gyvenimo džiaugsmą. Senoji Febė, ta, kuri myli Aleksą, yra drovi ir nuolanki kaip durų kilimėlis. Jei tokia nebebūčiau, man nebereikėtų Alekso. Išties! Štai ką turiu pakeisti, štai ką šiomet darysiu kitaip. Štai koks bus mano pažadas sau: pagerinti seksualinį gyvenimą!

Nuo seno svajojau išmėginti daugybę dalykų. Dabar griebisiu jautį už ragų ir išsiaiškinsiu, dėl ko visi eina iš proto.